

Szolnok, 1898. június 26. – Budapest, 1956. november 13.

Kisparaszti családból származott. Hat elemit végzett. Az első világháborúban katona. Leszerelése után 12 kat. hold földjén gazdálkodott. 1919-től 1924-ig tagja volt a Nagyatádi-féle kisgazdapártnak, majd 1932-ben belépett a Független Kisgazdapártba. Szolnok vármegyében pártszervező, majd vármegyei titkár lett. 1938-tól Szolnok törvényhatósági bizottságának tagja. 1937–1938-ban a Turáni Vadászok Egyesületének vármegyei szervezője. 1939-ben képviselőjelölt, de a hatósági terror miatt kénytelen volt visszalépni. A Magyar Parasztszövetségnek 1941. évi megalakulásától Szolnok vármegyei elnöke és az országos választmány tagja. Részt vett az arany- és ezüstkalászos gazdák mozgalmában is. 1939-től rendszeresen írt cikkeket a Szabad Szóba. 1944-ben a német megszállás miatt bujdosni kényszerült. Szolnok felszabadítása után hozzákezdett a kisgazdapárt újjászervezéséhez. 1944. december 18-tól szülővárosa képviselője az Ideiglenes Nemzetgyűlésben. 1945-től 1947-ig a szolnoki, majd a központi járási szervezet elnöke volt. 1945. január 25-től a Jász-Nagykun-Szolnok vármegyei törvényhatósági bizottság tagja. Közreműködött a Magyar Parasztszövetség újjászervezésében, újra bekerült az országos nagyválasztmányba, majd az elnökségbe. 1945. augusztus 20-tól az FKGP Országos Intéző Bizottságának tagja. 1945. november 4-től Jász-Nagykun-Szolnok vármegye nemzetgyűlési képviselője, 1947. augusztus 31-én az FKGP országos listáján választották országgyűlési képviselővé. 1949. május 15-től a Magyar Függetlenségi Népfront országos listájáról, 1953. május 17-én a Bács-Kiskun megyei listáról került be a törvényhozásba; haláláig képviselő maradt. Nagy Ferenc lemondása után teljes mértékben támogatta az új baloldali pártvezetőség politikáját. 1954. október 24-én beválasztották a Hazafias Népfront Országos Tanácsába, de jelentősebb politikai szerep már nem jutott neki.